

UZASADNIENIE

Formularz UK 2	Sygnatura akt	IV Ka 212/22	
Załącznik dołącza się w każdym przypadku. Podać liczbę załączników:	1		
1. CZEŚĆ WSTĘPNA			
1.1. Oznaczenie wyroku sądu pierwszej instancji			
Wyrok Sądu Rejonowego w Piotrkowie Trybunalskim z dnia 25 stycznia 2022 roku w sprawie sygn. akt. II K 147/21.			
1.2. Podmiot wnoszący apelację			
# oskarżyciel publiczny albo prokurator w sprawie o wydanie wyroku łącznego			
# oskarżyciel posiłkowy			
# oskarżyciel prywatny			
# obrońca			

# oskarżony albo skazany w sprawie o wydanie wyroku łącznego			
# inny			
1.3. Granice zaskarżenia			
1.1.1. Kierunek i zakres zaskarżenia			
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości		
# w części	#	co do winy	
#	co do kary		
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia		
1.1.2. Podniesione zarzuty			
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji			
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu		

#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	

1.4. Wnioski				
#	uchylenie	#	zmiana	
2. Ustalenie faktów w związku z dowodami przeprowadzonymi przez sąd odwoławczy				
1.5. Ustalenie faktów				
1.1.3. Fakty uznane za udowodnione				
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty
2.1.1.1.				
1.1.4. Fakty uznane za nieudowodnione				
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty
2.1.2.1.				
1.6. Ocena dowodów				
1.1.5. Dowody będące podstawą ustalenia faktów				

Lp. faktu z pkt 2.1.1	Dowód	Zwięźle o powodach uznania dowodu	
2.1.1.1			
1.1.6. Dowody nieuwzględnione przy ustaleniu faktów (dowody, które sąd uznał za niewiarygodne oraz niemające znaczenia dla ustalenia faktów)			
Lp. faktu z pkt 2.1.1 albo 2.1.2	Dowód	Zwięźle o powodach nieuwzględnienia dowodu	
2.1.2.1			
3. STANOWISKO SĄDU ODWOŁAWCZEGO WOBEC ZGŁOSZONYCH ZARZUTÓW i wniosków			
Lp.	Zarzut		
3.1.	Zarzuty zawarte w apelacji obrońcy oskarżonego wskazujące na obrazę przepisów prawa procesowego oraz błąd w ustaleniach faktycznych - z uwagi na ich powiązanie - zostaną	# zasadny # częściowo zasadny # niezasadny	

	<p>omówione łącznie i tak:</p> <ul style="list-style-type: none"> - obraza prawa procesowego art. 7 k.p.k. zasady swobodnej oceny dowodów, przez błędną ocenę zgromadzonego materiału dowodowego poprzez jej dowolność, co doprowadziło do błędnych ustaleń faktycznych opisanych w kolejnym zarzucie, - błąd w ustaleniach faktycznych mających istotny wpływ na treść zaskarżonego wyroku tj. błędne przyjęcie, że oskarżony dokonał zaboru tabletu (...) o wartości 1.900 złotych. 			
<p>Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny</p>				
<p>Podniesione przez skarżącego zarzuty obrazy przepisów postępowania generalnie sprowadzające się do zanegowania oceny materiału dowodowego przeprowadzonej przez Sąd Rejonowy</p>				

okazały się
niezasadne.

Podzielić należy
konsekwentne
poglądy
orzecznictwa, że
przekonanie Sądu
o wiarygodności
jednych dowodów
i jej braku w
przypadku innych,
pozostaje pod
ochroną przepisu
art. 7 k.p.k., jeżeli
zostało poprzedzone
ujawnieniem w toku
rozprawy głównej
całości kształtu
okoliczności sprawy,
rozważeniem
okoliczności
przemawiających
zarówno na korzyść,
jak i na niekorzyść
oskarżonego,
pozostaje zgodne ze
wskazaniami wiedzy
i doświadczenia
życiowego oraz
zostało
wyczerpująco i
logicznie
uargumentowane w
uzasadnieniu
wyroku (tak np.
postanowienie Sądu
Najwyższego z dnia
11.04.2018 r., IV
KK 104/18, opubl.
Legalis).

Zważywszy na
powyższe apelacja
obrońcy
oskarżonego nie
wykazała w
skuteczny sposób,
aby rozumowanie
Sądu meriti, przy

ocenie zgromadzonych w sprawie dowodów było wadliwe, bądź nielogiczne. Zarzuty przedstawione w apelacji - po ich gruntownej analizie i zestawieniu z zebranymi w sprawie dowodami - mają w istocie charakter polemiczny i opierają się wyłącznie na wybiórczej oraz subiektywnej ocenie zebranych w sprawie dowodów. Nie można w żaden sposób podzielić twierdzenia skarżącego, jakoby Sąd Rejonowy dokonał stronnicej i dowolnej oceny wiarygodności zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego, a w szczególności osobowych źródeł dowodowych, ale też i zgromadzonych dowodów rzeczowych. W aspekcie powyższego, twierdzenia skarżącego koncentrujące się na wykazaniu naruszenia przepisów postępowania art. 7 k.p.k. (wskazujące na rzekomą wadliwość procedowania), nie

przedstawiają jakichkolwiek przekonujących argumentów, podważających prawidłowość i słuszność rozumowania Sądu I instancji. Tym samym, Sąd Rejonowy w sposób prawidłowy dokonał wartościowania zarówno osobowych, jak i nieosobowych źródeł dowodowych zebranych na gruncie analizowanej sprawy, a następnie poczynił prawidłowe ustalenia faktyczne w tym zakresie. Dokonane zaś przez Sąd Rejonowy ustalenia w pełni odpowiadają zebranym w sprawie dowodom, a nade wszystko są wynikiem wszechstronnej ich analizy. Zważyć trzeba, iż przekonanie Sądu meriti o możliwości przypisania oskarżonemu zrealizowania znamion czynu mu przypisanego, pozostaje pod ochroną prawa procesowego, jako że nie wykracza poza ramy zasady swobodnej oceny dowodów wyrażone w treści art. 7 k.p.k. Jednocześnie

zaś konkluzje Sądu Rejonowego stanowią wynik rozważenia co do zasady wszystkich dowodów zgodnie z art. 410 k.p.k., przemawiających zarówno na korzyść, jak i na niekorzyść oskarżonego (art. 4 k.p.k.), a nade wszystko zostały rzeczowo – z uwzględnieniem wskazań wiedzy, doświadczenia życiowego i prawidłowego rozumowania – uzasadnione w pisemnych motywach zaskarżonego wyroku (nie doszło tym samym do naruszenia przepisu art. 424 k.p.k.). Sąd odwoławczy, w pełni zgadza się z przeprowadzoną przez Sąd I instancji oceną przeprowadzonych w sprawie dowodów.

Odnosząc się do szczegółów, wbrew stanowisku zaprezentowanemu przez skarżącego, stwierdzić należy, iż Sąd Rejonowy w rozważaniach swych nie pominął żadnego z przeprowadzonych w toku postępowania dowodów, każdy z nich w sposób

związły omówił i w uzasadnieniu orzeczenia wskazał, które z tych dowodów i dlaczego uznał za wiarygodne, a którym i dlaczego przymiotu wiarygodności odmówił i tym samym nie uczynił tego z pogwałceniem reguł wynikających z art. 7 k.p.k. W tym kontekście zważyć należy, iż sąd odwoławczy nie podzielił tezy skarżącego, jakoby błędnie Sąd I instancji wyraził przekonanie, że o sprawstwie oskarżonego dowodzą między innymi zeznania świadka A. L. (1) (przedstawiciela handlowego) i K. M. (pracownika sklepu (...)). I tak z relacji A. L. (1), jasno i wiarygodnie wynika, jakie przedmioty znajdowały się w pozostawionej przez niego przy lodówce O. torbie (oparł o nią torbę - znamiennym jest, że świadek K. M. potwierdziła, że w taki sposób w/w opierał torbę podczas swych wizyt w sklepie), a nadto, wyraźnie wskazał, że w sklepie (...) miał tablet, tym bardziej, że aby pracodawcy wiedzieli co robi

musi otworzyć wizytę na tablecie, w którym jest geolokalizacja (to jest specjalny program Ż.). Nie budzi też wątpliwości, iż przedmiotowa torba wraz z jej zawartością, w tym tabletem, nie została odnaleziona. W związku z tym, nie zasługują na wiarę - i tak też zostały ocenione przez Sąd meriti - wyjaśnienia oskarżonego, w których co do zasady przyznał się do zaboru torby ze sklepu, jakkolwiek zanegował aby uczynił to świadomie (wskazując, że zrobił to omyłkowo). Powyższemu przeczy obiektywny dowód, jakim jest nagranie z monitoringu ze sklepu, które dokumentuje, że oskarżony był sprawcą zaboru torby (w której znajdował się zgodnie z zeznaniami A. L. (1) m. in. tablet), ale też bezpośrednio po tym zachowywał się nerwowo (rozglądał się po sklepie, co może świadczyć o tym, że chciał upewnić się, że nikt tego nie widzi i nie reaguje). Oczywiście oskarżony twierdził

też, że po tym fakcie i wypiciu piwa, które wówczas zakupił w sklepie zorientował się, że zaszła pomyłka i to nie jego torba, po czym ją odniósł w okolice sklepu. Tym niemniej faktem jest, że ani torba, ani jej zawartość w postaci cennego urządzenia (tabletu) nie została odnaleziona.

Ewidentnie zatem relacje oskarżonego cechuje brak elementarnej spójności i rozbieżność z dowodami, którym przyznano walor wiarygodności.

W aspekcie powyższego - w ocenie sądu odwoławczego - Sąd Rejonowy dokonał rzetelnej, logicznej i trafnej oceny zebranych w sprawie dowodów, a następnie prawidłowo ustalił stan faktyczny, a skoro ocena dowodów i wnioski z niej wypływające były prawidłowe, to zarzut ten jest całkowicie bezpodstawny.

Odnosząc się natomiast do powyższego zarzutu odwoławczego, a

mianowicie błędu w ustaleniach faktycznych, to zauważyć też należy, iż nie może polegać wyłącznie na polemice z ustaleniami faktycznymi poczynionymi przez sąd, wyrażonymi w uzasadnieniu wyroku, lecz do wykazania, jakich mianowicie konkretnie uchybień w zakresie zasad logicznego rozumowania dopuścił się sąd w ocenie zebranego materiału dowodowego, a co więcej, wskazywać musi na merytoryczną niesłuszność wniosków sądu I instancji wyprowadzonych z określonego materiału dowodowego (por. uchwała Sądu Najwyższego z dnia 17 .09.2019 r., I DO 39/19, opubl. Legalis). Skarżący nie może więc ograniczyć się do wskazania rozbieżności pomiędzy stanem faktycznym ustalonym przez sąd a postulowanym przez niego, ale powinien wykazać, na czym polega błąd w ustaleniu

stanu faktycznego. Może być on słuszny tylko wówczas, gdy zasadność ocen i wniosków, wyprowadzonych przez sąd orzekający z okoliczności ujawnionych w toku przewodu sądowego, nie odpowiada prawidłowości logicznego rozumowania. Zarzut ten nie jest uzasadniony, gdy (jak w tym wypadku) sprowadza się do zakwestionowania stanowiska sądu czy do polemiki z jego ustaleniami. Sama możliwość przeciwstawienia ustaleniom sądu odmiennego poglądu nie wystarcza do wniosku o popełnieniu przez sąd istotnego błędu ustaleń. Zarzut taki powinien wskazywać nieprawidłowości w rozumowaniu sądu w zakresie istotnych ustaleń, czego skarżący skutecznie nie czyni (tak też w wyroku Sądu Apelacyjnego w Krakowie, z dnia 14.11.2019 r., II AKa 143/19, Legalis; podobnie w wyroku Sądu Apelacyjnego w Krakowie, z dnia 07.11.2019 r., II AKa 173/19, Legalis). A zatem, zestawiając

powyższe postulaty z wywodami apelanta nie można zgodzić się z sugestią, jakoby Sąd Rejonowy poczynił błędne ustalenia faktyczne - w opisanym w skardze apelacyjnej zakresie - które rzekomo miały wpływ na treść zaskarżonego rozstrzygnięcia.

Sąd Okręgowy nie dostrzegł w zarzutach tych żadnych rzeczowych i celnych argumentów, które dyskwalifikowałyby stanowisko Sądu I instancji w zakresie ustalonych faktów. Poza tym, analiza materiału dowodowego sprawy nie stwarza w żadnej mierze podstaw do uznania, że sąd miałby dokonać błędnych ustaleń faktycznych w zakresie przewidzianym w zarzutach. Sąd Rejonowy przeprowadził postępowanie dowodowe w sposób prawidłowy, a także w sposób trafny i syntetyczny ocenił zgromadzone w sprawie dowody, rozważył wszystkie ustalone na ich podstawie okoliczności

przemawiające zarówno na korzyść, jak i na niekorzyść oskarżonego, a swoje przekonanie co do ich wiarygodności - w sensie pozytywnym i negatywnym - logicznie i wyczerpująco umotywował w pisemnych motywach orzeczenia, przy czym uczynił to z uwzględnieniem wskazań wiedzy i doświadczenia życiowego. Następnie na podstawie tychże dowodów, poczynił prawidłowe ustalenia faktyczne co do sprawstwa i winy oskarżonego w zakresie przypisanych mu czynów. Sąd Okręgowy w pełni podziela ocenę materiału dowodowego dokonaną przez Sąd Rejonowy, jak i odtworzony na podstawie tego materiału stan faktyczny. Kontrola odwoławcza wykazała bowiem, że Sąd Rejonowy dokonując ustaleń faktycznych działał zgodnie z zasadą swobodnej oceny dowodów, w ramach i na podstawie obowiązującego

prawa oraz zasad
doświadczenia
życiowego.

Zważyć zatem
dodatkowo należy,
iż sposób działania
oskarżonego w
sposób
jednoznaczny
wskazuje na
intencjonalne
działanie
oskarżonego w
czasie objętym
zarzutem
ukierunkowane na
bezprawne
przywłaszczenie
torby wraz z jej
zawartością - po
uprzedniej
obserwacji otoczenia
- należących do A.
L. (1). Na powyższe
zaś wskazuje analiza
klarownych,
spójnych i
konsekwentnych
relacji
przedstawiciela
handlowego
korelujących w
szczegółności z
nagraniem z
monitoringu
pochodzącym ze
sklepu (...).

A zatem, odnosząc
się do
wyartykułowanych
przez skarżącego
zarzutów -
koncentrujących się
na wykazaniu błędu
w ustaleniach
faktycznych
przyjętych za
podstawę wyroku,

mającego wpływ na jego treść - w realiach niniejszej sprawy postępowanie dowodowe i przyjęte w jego wyniku przez Sąd Rejonowy ustalenia faktyczne jednoznacznie wskazują, że oskarżony W. D. dopuścił się popełnienia przypisanego mu przestępstwa stypizowanego w art. 278 § 1 k.k.

Reasumując obrońca oskarżonego, podjął nieskuteczną próbę wyjaśnienia, dlaczego poczynione przez ten sąd ustalenia miałyby naruszać zasady prawidłowego rozumowania, wskazania wiedzy lub doświadczenia życiowego. Akta sprawy pozwalają na dokonanie oceny, iż Sąd I instancji, ustalając stan faktyczny, wziął pod uwagę wszystkie dowody ujawnione w postępowaniu, a także prawidłowo je ocenił. Orzekając na podstawie tych dowodów, sąd wziął pod uwagę wynikające z nich fakty (okoliczności) istotne w sprawie. Powyższe nakazuje

zarzuty skarżącego ocenić jako niezasadne.			
Wniosek			
Wniosek o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez wyeliminowanie z opisu czynu zaboru mienia w postaci tabletu A. (...).7 o wartości 1.900 zł i zakwalifikowanie czynu jako wykroczenia z art. 119 k.w., ewentualnie o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy Sądowi I instancji do ponownego rozpoznania oraz zasądzenie na rzecz obrońcy - adwokata M. M. kosztów nieopłaconej pomocy prawnej w postępowaniu odwoławczym.	# zasadny # częściowo zasadny # niezasadny		
Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.			
Wniosek jest niezasadny, albowiem kontrola odwoławcza nie wykazała błędów w rozumowaniu Sądu I instancji lub też ocen klóących			

<p>się z zasadami doświadczenia życiowego, czy wskazaniami wiedzy. Nadto, Sąd Rejonowy w pisemnych motywach zaskarżonego wyroku przedstawił w sposób wyczerpujący i trafny zarówno proces związany z oceną dowodów, jak i przesłanki, które doprowadziły go do uznania oskarżonego za winnego przypisanych mu czynów.</p> <p>Argumentacja zaprezentowana w uzasadnieniu nie budzi zastrzeżeń i w związku z tym, Sąd odwoławczy podziela zapatrywania Sądu Rejonowego oraz poczynione przezeń ustalenia faktyczne.</p>		
<p>4. OKOLICZNOŚCI PODLEGAJĄCE UWZGLĘDNIENIU Z URZĘDU</p>		
<p>4.1.</p>		
<p>Zwięźle o powodach uwzględnienia okoliczności</p>		

**ROZSTRZYGNIĘCIE
SĄDU
ODWOŁAWCZEGO**

5.

**1.7. Utrzymanie
w mocy wyroku
sądu pierwszej
instancji**

5.1.1.

Przedmiot
utrzymania w mocy

Utrzymanie w mocy
wszystkich
rozstrzygnięć
zawartych w wyroku.

Zwięźle o powodach
utrzymania w mocy

Sąd Rejonowy przeprowadził w przedmiotowej sprawie postępowanie dowodowe w zakresie czynu inkryminowanego oskarżonemu w sposób wszechstronny i wyczerpujący, a następnie zgromadzony materiał dowodowy poddał rzetelnej analizie i na tej podstawie wyprowadził słuszne wnioski zarówno co do winy oskarżonego w zakresie popełnienia przypisanego mu przestępstwa,

subsumcji prawnej jego zachowania pod wskazane przepisy prawne, jak i w konsekwencji orzeczonej kary. Przedmiotem rozważań zaprezentowanych przez Sąd Rejonowy w pisemnym uzasadnieniu zaskarżonego wyroku były nie tylko dowody obciążające oskarżonego, ale i dowody przeciwne, ocenione w zgodzie z zasadami logicznego rozumowania, wskazaniami wiedzy i doświadczenia życiowego.

W aspekcie powyższego, Sąd pierwszej instancji, również kształtując orzeczenie o karze wobec oskarżonego nie naruszył zasad wymiaru kary. Zważyć należy, iż ustawowe założenie, że kara wymierzona sprawcy ma go wychowywać nie jest tożsame z pobłażaniem mu i koniecznością wymierzenia kary najłagodniejszej rodzajowo, gdyż w określonych sytuacjach to właśnie kara rodzajowo dolegliwsza spełnia nie tylko rolę odwetu

za popełnione przestępstwo, ale jest też czynnikiem wychowawczym, pozwalającym na uzmysłowienie sprawcy nie tylko faktu nieopłacalności łamania prawa, ale i związanych z tym konsekwencji.

Tym samym, mając na uwadze, że aktualnie W. D. jest sprawcą niekaranym (wskazać bowiem należy, iż skazania, które były ujawnione w karcie karnej dotyczącej oskarżonego uległy zatarciu z mocy prawa - vide k. 88), to jednakowoż nie oznacza, że wymierzona kara pozbawienia wolności w rozmiarze 3 miesięcy z warunkowym zawieszeniem jej wykonania na okres próby jednego roku jest nadmiernie surowa. Nie może wszak ujść uwadze fakt, iż oskarżony dopuścił się zaboru tabletu A. (...) na szkodę firmy (...) Sp. z o.o. w Ż. (znajdującego się w torbie wraz z teczką materiałową z produktami marketingowymi) i nie działał także w anormalnej sytuacji

motywacyjnej. Miał pełną świadomość tego, że są to rzeczy nie należące do niego. Jednak wykorzystywał możliwość ich zabrania w wyniku pozostawienia przez przedstawiciela handlowego A. L. (2) w miejscu ogólnodostępnym w dniu 10 sierpnia 2020 roku na terenie sklepu (...) w P. przy ul. (...), co nie zmienia faktu, że oskarżony nie miał prawa ich zabierać. Działal zatem w pełni umyślnie, świadomie łamiąc obowiązujący porządek prawny (bowiem nie zachodziły żadne okoliczności, które wyłączałyby bądź ograniczały jego zdolność do rozumienia znaczenia swych czynów oraz pokierowania swym postępowaniem).

W tych okolicznościach, zważając na okoliczności przedmiotowej sprawy, orzeczenie kary w postaci określonej przez Sąd Rejonowy obwarowane zobowiązaniem oskarżonego do powstrzymania się

<p>od nadużywania alkoholu, będzie stanowiła dla oskarżonego wymierną i odczuwalną dolegliwość wpływającą na zmianę jego postawy i skłaniającą go do przestrzegania w przyszłości społecznie akceptowanych norm zachowania, a jednocześnie zaspokoi społeczne potrzeby poczucia sprawiedliwości – w szczególności uwidoczni, iż lekceważenie norm prawnych zawsze będzie wiązało się z odpowiednio dostosowaną do wagi tego czynu reakcją karną.</p>		
<p>1.8. Zmiana wyroku sądu pierwszej instancji</p>		
<p>5.2.1.</p>	<p>Przedmiot i zakres zmiany</p>	
<p>Zwięźle o powodach zmiany</p>		
<p>1.9. Uchylenie wyroku sądu pierwszej instancji</p>		

1.1.7. Przyczyna, zakres i podstawa prawna uchylecia			
5.3.1.1.1.		# art. 439 k.p.k.	
Zwięzle o powodach uchylecia			
5.3.1.2.1.	Konieczność przeprowadzenia na nowo przewodu w całości	# art. 437 § 2 k.p.k.	
Zwięzle o powodach uchylecia			
5.3.1.3.1.	Konieczność umorzenia postępowania	# art. 437 § 2 k.p.k.	
Zwięzle o powodach uchylecia i umorzenia ze wskazaniem szczególnej podstawy prawnej umorzenia			
5.3.1.4.1.		# art. 454 § 1 k.p.k.	
Zwięzle o powodach uchylecia			
1.1.8. Zapatrywania prawne i wskazania co do			

dalszego postępowania		
1.10. Inne rozstrzygnięcia zawarte w wyroku		
Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności	
6. Koszty Procesu		
Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności	
2	<p>Koszty nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej oskarżonemu W. D. z urzędu w postępowaniu odwoławczym w kwocie 516,60 złotych, które zasądzono na rzecz adwokata M. M. ustalono na podstawie art. 618 § 1 pkt 2 k.p.k., § 17 ust. 2 pkt 4 w zw. z § 4 ust. 3 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 03 października 2016 roku w sprawie ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez</p>	

	adwokata z urzędu (t.j. Dz. U. z 2019 r., poz. 18 z późn. zm.).	
3	Biorąc pod uwagę sytuację osobistą i majątkową oskarżonego W. D., a mianowicie brak miejsca zamieszkania (posiadanie statusu osoby bezdomnej), brak majątku ruchomego i nieruchomości, oraz brak jakichkolwiek dochodów, Sąd Okręgowy na podstawie art. 624 § 1 k.p.k. i art. 17 ust. 1 i 2 ustawy z 23 czerwca 1973 r. o opłatach w sprawach karnych (tekst jedn.: Dz. U. z 1983 r. Nr 49, poz. 223 z późn. zm.), zwolnił go od uiszczenia opłaty za obie instancje oraz od wydatków poniesionych przez Skarb Państwa w postępowaniu odwoławczym.	
7. PODPIS		

1.11. Granice zaskarżenia	
Kolejny numer załącznika	1

Podmiot wnoszący apelację	Obrońca oskarżonego W. D..	
Rozstrzygnięcie, brak rozstrzygnięcia albo ustalenie, którego dotyczy apelacja	Wyrok Sądu Rejonowego w Piotrkowie Trybunalskim z dnia 25 stycznia 2022 roku w sprawie sygn. akt. II K 147/21.	
0.1.1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia		
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości	
# w części	#	co do winy
#	co do kary	
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia	
0.1.1.3.2. Podniesione zarzuty		
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji		
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu	
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany	

	w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przepadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	
0.1.1.4. Wnioski		
#	uchylenie	# zmiana